Ч. 55 Субота 9 (21) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Гадки руского опозицийоніста о своїй партиї.

(Конець).

VII.

В теперішний хвили єсть справа еміґрациї вельми пекуча справа. Відомо всїм, що маємо чоловіка, котрий їздив в сьвіт, щоби наочно переконати ся, куди би найлучше було справити еміґрацийну нашу мізерию. Але на жаль сей пан не може всього сказати. Мимо то аж присїдають до него, просячи, щоби дещо сказав. Чи не було би лучше, піти иньшою дорогою, щоби дізнати ся і написати людям, що потрібне? Дорогу сю вказав один з членів теперішному видїлови; спитав заразом, чи не здали би ся деякі, майже готові працї? Не знати, як сю справу видїл полагодить. Автори починають уже боятп ся, посилати свої працї, бо ті залежують ся в редакцийних комітетах і потім нікому не подобають ся. Таке приключило ся н. пр. працї з антропольоґії про рід людский тому, здає ся, що була оперта на строгих позитивних дослідах Quadrefages-a (має бути Quatrefages-a. — Ред. „Нар. Часоп.“) не на теориях дарзінізму. Автор сеї працї переслав єї менї пізнїйше до перечитаня: я подивляв вельми інтересне, а дуже популярне представлене предмету, що будив би і в селянина велике зацікавлене, і розуміюче, який вплив ся праця мала би на уми нашої молодїжи, читаючої дещо о теориї еволюцийній, розуміючи єї єдино наукова, — не можу нїяк зрозуміти, як можна було сю працю відкинути фразою: для селянина она за наукова! Зрозумію хиба лиш тоді, коли розгляну ся, що замісць такої працї дано сему селянинови для єго просьвіти? Давано в тім часї повістки одну за другою, — повістки, котрі не велику честь роблять товариству просьвітному, що видає до року що найбільше 10 „просьвітних“ книжочок. Отже вертаю на своє: робітники суть у нас, роблять много, і робили би більше; але ті, що повинні і спомагали їх роботу, не дають їм робити, і самі не роблять нїчого, а коли й що роблять, то від напасти, ut aliquid f-cisse videantur.

VIII.

З умілостю не родять ся люди, а вчать ся єї від других. Тою дорогою йде всяка умілість. Коли-б у нас, у передових наших людий, була добра, сильна воля, прийшла би сею дорогою всяка умілість, не були би ми в вічнім застою, в пригнобленю, в нищетї духа. У нас друкує ся дещо: чи часописи наші набрали по днесь умілости, добрим книжкам робити реклямy, а дрань лїтературну робити неможливою? Бачуть прецї, як в тій справі поступають инші часописи, а таки не мають волї, з них набрати сеї умілости. Наші люди бачуть орґанїзацийну силу віденьских християньских суспільників; чи прийшла кому з них воля вглянути в їх орґанїзацию, в средства, якими они інтеліґентні верстви столицї здужали відтягнути від служби лїбералїзмови, довести не маси, а ц. к. урядників до нечувано імпонуючої борби за християньскі засади? Чи наше „Дїло“, наша „Народна Рада“, наші передові люди у Львові і в головнїйших центрах провінциї виявили коли волю, бодай розглянути ся в окликах Люеґерівскої партиї, в її аґітацийних письмах, брошурах? Коли не на се, щоби дещо з того приноровити до наших обставин, то на те бодай, щоби мати розуміне, чому цїлий Відень, чому ц. к. урядники навіть, віддали ся з цїлим серцем дру Люеґерови до диспозициї. О Люеґері пише ся у нас дещо; всякий чувствує, нехотячи, для него почесть; але чей кождий знає, що Відень йде за Люеґером не задля красних єго очий. Які засади репрезентує, що хоче, чим цїлий Відень, не йно маси, але й високо інтеліґентні круги позискав Люеґер? Що се, то товариство християньско-суспільне, котрому не скрутив карку не то премієр мінїстрів, (нема найменшої певности, чи гр. К. Баденї мав такий намір — Ред. „Буковини“) але й диспозицийні фонди лїбералів, сих дуків над дуками? О сїм нам, що проголошуємо фразами полїтику засад, не треба, здає ся, знати....

Знаєте, як у нас веде ся народна полїтика? Припадково зійдуть ся в касині видїловцї „Народної Ради“; і обізве ся з них один: „ану, зробимо засїданє! Пан А. нехай представить теперішне полїтичне наше положенє“. Пан А. ex abrupto скаже то, що дасть ся сказати; пан Б. спитає, що робити; пан В. розведе жалї, що на провинциї не робить ся нїчого; а пан Г. зреасумує всьо і скаже, що треба орґанїзациї. На сїм конець, — а за кілька місяцїв, коли пощастить ся знову припадково зібрати ся в комплетї, то саме da capo. Се не іронїя; се, принайменше в недавних часах, гірка була дїйстність. Так то заходять ся у нас Русь ратувати....

Не инакше дїє ся на провінциї, у видат_

---

36)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Початок пішов добре. Конї не полошили ся. Межи ними а їх поводатором настало нїби якесь тихе порозуміне. Бен Рур забрав ся до свого дїла з такою певностию себе, що можна було набрати довіря до него. Призвичаював конї точно до такого порядку, в якім мали они іти у возї, лиш що замість стояти на возї, їхав на Сириюсї. Ілдерімови стало відраднїйше; він гладив ся вдоволений по бороді і муркотів сам до себе: То не Римлянин, єй Богу, що нї! Він ішов пішки за кіньми. За ним ішли й всї люди з наметів, мужчини, жінки і дїти. Поле було досить широке і як би сотворене для вправ. Бен Гур пускав конї насамперед поволи і в простій лїнїї, а відтак чим раз ширшим колесом. Опісля пустив їх тупцем, пізнїйше гальопом. Потім став зменшати колеса, а наконець гнав кіньми вже без ладу то сюди, то туди, то на ліво, то на право, то вперед. Так минула цїла година; відтак навернув їх ходою до Ілдеріма.

— Дїло готове — сказав він до него. — Від тепер треба лиш дальшої вправи. Желаю тобі щастя, шейху Ілдеріма, і таких слуг, як отсї. Ось диви ся — він зліз і погладив конї — такі чисті, що аж сьвітять ся, а віддихають так легко, як і з початку. Таки щиро желаю тобі щастя! Вдоволений і урадуваний звернув ся він до старика і сказав: Хиба би вже не знаю що було, коли-б ми не побідили і не....

Він замовк, почервонїв ся і поклонив ся, бо аж тепер побачив, що разом з шейхом був і Валтазар, котрий ішов підпираючись палицею, а разом з ним і дві густо заслонені невісти. Серце в нїм забило ся, коли він глянув на одну з них, і подумав собі: „То она — Єгиптянка!“ — Тимчасом Ілдерім докінчив єго слова: Коли-б ми не побідили і не пімстили ся.

А відтак додав:

— Не бою ся нїчого, сину Арріюса; я рад, що ти такий, якого менї потреба. Коли буде такий конець, як початок, то довідаєш ся, що держить в руцї Араб, котрий має средства до нагороди.

— Спасибі', добрий шейху! — відповів Бен Гур скромно. — Кажи принести води для коний.

Він напоїв конї власними руками. Відтак сїв на Сириюса і розпочав знову вправи так само, як перед тим. Всї, що дивили ся, хвалили єго зручність і подивляли конї, що ступали всї враз, куди би ними й не навернути. Годї їх було за що ганити, так само як ті ластівки, що летять просто до свого гнїздочка.

Як-раз серед тих вправ явив ся і Маллух та допитував ся за шейхом. Коли-ж знайшов нагоду з ним поговорити, відозвав ся до него:

— Приношу тобі вість від торговельника Сімонїдеса.

— Від Сімонїдеса! — сказав на то Араб; — нехай Аббадин вхопить всїх єго ворогів! Кажи!

— Він приказав менї, поздоровити тебе насамперед сьвятим миром Божим — говорив Маллух дальше — і передати тобі отсї листи з просьбою, щоби ти їх зараз перечитав.

Ілдерім розломив печатку переданої єму пачки, і виймив з неї листи, завинені в тонесеньке полотно і став їх зараз читати.

„Сімонїдес до шейха Ілдеріма.

„Мій друже! Прийми увіренє, що займаєш місце в самій глубинї мого серця. В твоїх наметах перебуває молодець, хороший з лиця, що називає себе сином Арріюса, і єсть таки єго приймаком. Він менї дуже дорогий. Єго істория дуже дивна; прийду нинї або завтра до тебе, щоби тобі єї розповісти. Тимчасом зроби єму все, що він хоче, скоро то не противить ся чести. Скоро би потреба щось звернути, то я обовязую ся до того. Що я інтересую ся тим молодцем, то лиш для твоєї відомости. Другому свому гостеви поклони ся від мене. Він, єго донька, ти сам і всї, що прийдуть з тобою, будете в день ігрищ моїми гостями. Я вже замовив місця.

„Мир тобі і твоїм! Чей не можу назвати себе, мій друже, инакше, як твоїм другом.

Сімонїдес“.

„Сімонїдес до шейха Ілдеріма.

„Мій друже! Посилаю тобі вість із скарбу моїх досьвідів. Суть знаки, що їх уважають за

нійших центрах. Тут скаже ся, що у Львові нема людий; що треба би провінциї самій взяти ся до роботи. Признають, що „Народна Рада“, нехай би була і як енергічна, фізично не в силї овладїти цїлою провінциєю, бо-ж ходить о розтягнене роботи майже на 4.000 сіл; що для орґанїзованя народної роботи треба сотворити кілька значнїйших політичних центрів на провінциї. На се годять ся. Але предложи їм плян дїйствованя, жертвуй услуги їздити в ріжні сторони, збирати і заохочувати людий, розстарай ся і предложи готові статути, випробовані що-до їх орґанїзацийної сили у иньших, пхай по просту до роботи, до готового, — они зацукнуть ся, що анї руш! Що дня майже тратимо ґрунт під ногами; патріотизму повні уста, а роботи — дуля!... Нехай би принаймнїй предложений плян дїйствованя розважили, роздумали; нї, — відкинуть a priori, бо він жадає працї, зірваня з дотеперішним шлендрияном; не говореня о засадах, конкретно не формулованих, або за конкретно проклямовані, цїлим єством душі відчуті засади!

* * *

Богато ще на сю тему дало-б ся сказати. І скаже ся, коли сей протест против нашої бездїльности народної лишить ся без успіху. Через блуди, легкодушність, чи злу волю одиниць не може народ пропадати, не можна що-раз ширші круги народу доводити до десперациї, а рвучих ся до працї робітників до апатиї.

В Вашій часописи було розбиране питанє, чим займають ся Русини в вільних від фахового занятя хвилях. Було писане всяке; однак одно не було подане: У нас суть люди, що пером і головою працюють для народу, і працюють щиро, до упадку сил, помимо фахових занять. Ночи собі уймають для сеї працї. Але у нас суть люди, передові до того, котрі й самі не працюють, і тамтих від працї відводять, до неї зражають всїми способами, які мають до розпорядимости.

Скаже хто: може праця тамтих лиха, невдала? Я знаю, що працї кількох з таких людий, скілько разів появили ся печатані, подобали ся загально. Я знаю нарешті те, що напрям їх працї не заступлений нїким; і що се, що подає ся, не єсть лучше від того, що они могли би подати. Се скажу о тих, що їх знаю; а скілько-ж може бути до працї передовими людьми зражених, котрих не знаю?

Не робити і других не допустити до роботи, з зависти, з інтересу, односторонного упередженя, чи з ограничености — ось в тім головна наша народна мізерия!

Справи парляментарні.

В комисиї буджетовій реферував пос. Лупул о правительственнім проєктї нового закона пенсийного для урядників державних, вдовиць і сиріт по них. Референт ставив внесеня змагаючі до зміни постанов того закона в тім напрямі, щоби урядники державні і слуги, котрі переступили шісдесятий рік житя або трийцять пятий рік служби мали право жадати спенсионованя; відтак, щоби пенсиї вдовиць по учителях шкіл середних вимірювали ся не після кляс ранґи, лиш після висоти платнї; наконець, щоби пенсиї вдовиць, котрі вже побирають пенсию, підвисшено о 25 процент.

В справі сїй забирали голос посли: Рус, Газе, Кайцль, Пацак, Пентак і Менґер та доказували, що закон сей треба конче залагодити ще перед великодними сьвятами. Мінїстер фінансів др. Білїньский, заявив, що годить ся на 25-процентове підвисшенє пенсий теперішним вдовицям, але під услівєм, що буде задержане предложене вже правительством мінїмум. — Комисия ухвалила відтак приступити до специяльної дебати, котру відложила на пізнїйше.

Комисия для реформи виборчої буде потребувала — як доносить віденьский кореспондент празкої Politik — ще два засїданя до залагодженя цїлого проєкту а відтак ще вибере референта. Одно з тих засїдань вже відбуло ся, отже лишає ся ще лиш одно. Після згаданого кореспондента Палата послів збере ся по великодних сьвятах дня 13 цьвітня а в першім рядї возьме під нараду справу реформи виборчої. Вигляди тої реформи — як каже згаданий кореспондент — суть для правительства користні. Вже нинї єсть річию певною, що майже всї клюби будуть в повній Палатї голосувати за реформою. — Клюб консервативний ухвалить мабуть для тої справи свободу голосованя для своїх членів. В молодоческім клюбі суть аж чотири відмінні погляди: одні хотять, щоби клюб солїдарно голосував за предложенєм; другі хотять знову, щоби цїлий клюб голосував солїдарно против предложеня; иньші промавляють за свободою голосованя, ще иньші кажуть, щоби ті, котрі не годять ся з реформою, могли усунути ся від голосованя. Остаточно, здаєсь, зажадає клюб в сїй справі ухвали комітету екзекутивного молодоческої партиї.

Постійна комисия для реформи поступованя цивільного радила на послїднім засїданю над постановою закона о екзекуциї, в котрій було сказано, що екзекуцию можна застановити, скоро би єї безпроволочне виконанє могло принести або прискорити економічну руїну довжника і коли-б довжник то виказав. Сю постанову вичеркнула була із закона комисия Палати панів. При голосованю в постійній комисиї показало ся, що однакове число членів комисиї було за вичеркненєм і против вичеркненя. В виду того предсїдатель комисиї рішив своїм голосом в користь задержаня постанови і длятого будуть мусїли тепер знову радити над сею справою спільно комисиї обох Палат.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів закінчила ся дебата над етатом мінїстерства зелїзниць, а розпочала ся дебата над етатом мінїстерства справедливости.

Незадовго вже рішить ся справа вибору бурмістра міста Відня. На онодашнім засїданю міскої ради прибочної признано всї вибори радних важними, а тепер мусять ще они письменно заявити до 8 днїв, що принимають вибір. Ся процедура займе час мабуть аж до кінця сего місяця, а що відтак припадають сьвята, то перше засїданє ради для вибору бурмістра відбуде ся не скорше аж около 8 або 10 цьвітня. Антисеміти мабуть постановили вибрати знову Люеґера бурмістром, а коли-б єго вибору не затверджено, то відгрожують ся, що при нових виборах виберуть вже 100 радних антисемітів.

Анґлїя забирає ся рішучо до походу против дервішів, котрі стоять вже на дві години ходу від Касалї. Правительство анґлїйске просило інтересованих держав европейских, щоби єму позволено ужити на кошти того походу єгипетского фонду резервового. Тридержавний союз мабуть вже на то згодив ся, бо з Берлина доносять, що Нїмеччина за згодою Австро-Угорщини і Італїї дала вже своє призволенє до того. Положенє Італїянцїв в Африцї єсть все ще дуже прикре і як каже „Esercito“ нема иньшої ради лиш заключити мир з Менеликом.

Новинки.

Львів дня 20 марця 1896.

— **Іменованя.** П. мінїстер судівництва іменував заступника прокуратора державного в Кракові Ром. Долиньского прокуратором в Яслї, а судового ад'юнкта в Вадовицях Ад. Рачиньского заступником прокуратора в Кракові.

осторогу для себе всї, котрі не суть Римлянами а мають гроші або маєтки, котрі можна зрабувати, а то: приїзд якогось високого достойника, Римлянина надїленого властию в місци свого урядованя. Нинї приїзджає консуль Максентий. Май ся на осторожности! Та ще одно слово ради. Дай нинї з рана знати твоїм вартовим при гостинцях, що йдуть з Антиохії на полудне, і прикажи їм, щоби трусили кождого післанця, котрий буде їти або вертати. А коли-б знайшли які письма, що дотикали би тебе або твоїх інтересів, то нехай зараз їх тобі покажуть. Ти повинен був ще вчера дїстати ту вість; але скоро тепер поспішиш ся, то не буде ще за пізно. Твої вартові знають всї манївцї і певно, що переловлять післанцїв, котрі би може нинї вийшли з Антиохії. Не надумуй ся довго! Спали отсе письмо, скоро єго прочитаєш.

Твій друг Сімонїдес“.

Ілдерім прочитав ті листи ще раз, завинув їх відтак і сховав пачку за пояс.

Вправи на поли скінчили ся борзо; тревали всего лиш дві години. Бен Гур під'їхав кіньми знову до Ілдеріма і сказав:

— Коли позволиш, шейху, то відведу конї знову до намету. Нинї по полудни виведу їх ще раз. — Він сидїв ще на Сириєсї.

Ілдерім приступив до него і сказав:

— Роби з ними, що хочеш, сину Арріюса, аж доки не минуть ігрища. Ти доказав ними за сих дві години далеко більше, яки би той Римлянин — шакалї би єго кости рознесли — доказав за тілько-ж недїль. Виграємо, на славу божу, виграємо!

Вернувши до намету, лишив ся Бен Гур коло коний, доки аж їх не пообходив. Відтак скупавшись в озері і випивши араку з шейхом, котрий був в дуже добрім гуморі, убрав ся знову в свою жидївску одежу і ходив з Маллухом по пальмовім гаю. Розмавляли довго з собою, а з тої розмови треба й нам дещо розповісти.

— Дам тобі письмо — сказав Бен Гур, — щоби тобі видали мій пакунок; він в господї по сім боцї моста. Коли зможеш і коли твоя ласка, то принеси менї єго ще нинї сюди.

Маллух обіцяв ся охотно зробити єму ту прислугу.

— Дякую тобі, Маллуху, дякую! Беру тебе за слово. Ми прецї братя одного племени а Рим нашим спільним ворогом. До того ти ще й знаєш ся на інтересах, але я бою ся, що Ілдерім на них не знає ся.

— Араби мало знають ся на інтересах — сказав на то Маллух.

— Они хитрі, то правда, але то все-таки добре, коли чоловік має ся на осторожности. Щоби усунути всяку перешкоду і всякий підступ що-до перегонів, то мене би то дуже успокоїло, коли-би ти пішов до цирку і там розвідав ся, чи шейх сповнив як потреба всї услівя. Коли-б ти міг роздобути також і відпис постанов, то они би менї дуже придали ся. Також треба менї знати, яку маю мати на собі барву, а особливо яке єсть число становища, з котрого маю розпочинати перегони. Коли-б менї прийшлось стояти коло Месалї, то добре; коли-ж нї, то старай ся переміняти місця так, щоби я прийшов коло Римлянина. Будеш памятати, Маллуху?

— У мене память слаба, сину Арріюса, але нїколи тогди не опускає мене, коли серце їй в помочи, як тепер ось!

— Коли так, то попрошу тебе о ще одно. Я запримітив вчера, що Месаля гордить ся своїм возом, та й справедливо, бо й найлїпший цїсарский ледви чи єму під пару. Може би ти удав, що хочеш налюбувати ся єго красою та придивив ся єму, чи він легкий, чи тяжкий? Я би дуже хотїв знати точно єго міру і вагу. А коли-б то не удало ся тобі, то старай ся на всякий случай бодай розвідати, як високо у него оси від землї. Розумієш мене Маллуху? Я би не хотїв, щоби він був дїйстно в користнїйшім положеню від мене. Про єго пишноту менї байдуже. Коли єго поборю, то ганьба єго поражки буде ще лиш тим більша і доповнить мій триумф; але коли він дїйстно в користнїйшім положеню, то я хотїв би знати, о скілько.

— Вже розумію — сказав на то Маллух; — ти хочеш, щоби я зміряв висоту осий від землї до їх осередка.

— Ти вгадав — і радуй ся, Маллуху, бо то вже послїдне моє припоруче. Вертаймо-ж тепер до наметів.

Незадовго по тім вернув Маллух до міста. Тимчасом післав Ілдерім за радою Сімонїдеса одного післанця верхом до своїх вартових. Був то Араб; на письмі не мав нїчого при собі.

— **Дирекция семинариї учительскої в Самборі** оголошує, що речинець зголошувати ся екстернїстам до іспиту зрілости назначений до 31 марта с. р. До подання треба додати 1) метрику уродженя на доказ окінченого 19-го року житя; 2) сьвідоцтво моральности; 3) сьвідоцтво здоровля виставлане лїкарем повітовим і 4) послїдне сьвідоцтво шкільне.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє з днем 1 цьвітня с. р. в Горожаннї великій в повітї рудецкім. Сей уряд почтовий буде сполучений з Комарном за помочию одноразовоï денно почти пішої, а належати будуть до єго округа доручень: уряд громадский і обшар двірский Горожанна велика, обшар двірский Підвисоке, також уряди громадскі Колодруби, Новосїлки опарскі і Ричихів.

— **Конкурси.** З початком нового шкільного року 1896/97 буде отворена низша німецка ґімназия з одною рускою паралелькою в Чернівцях. Буковиньска краєва Рада шкільна розписала конкурс на посади: 1) одного директора, 2) трех сталих професорів для клясичної фільольоґії яко головного а німецкої мови яко побічного фаху з німецкою мовою виклкдовою; 3) одного сталого професора для клясичної фільольоґії яко головного, а рускої мови яко побічного фаху з рускою і німецкою викладовою мовою; 4) одного сталого професора наук природописних яко головного а математики і фізики яко побічного фаху з рускою і нїмецкою мовою викладовою. Речинець вносити подання до 20-го цьвітня с. р.

— **Перед еміґрацией до Бразилії** видав анґлїйский уряд торговельний офіцияльно осторогу, бо в Ріо-Жанейро в однім лиш місяци січни с. р. померло по-над 500 осіб на жовту фебру.

— **Совіт „Народного Дому“ у Львові** надав стипендиї з фонду бл. п. о. Петра Целевича по 100 зр. річно: Константинови Целевичеви, слухачеви III року учительскої семинариї в Тернополи, сиротї по ад'юнктї судовім; Іванови Турчмановичеви, слухателеви IV. року прав у Львові, синови сьвященика, Михайлови Крижановскому, слухателеви III. року прав у Львові, синови сьвященика; Михайлови Роздольскому, ученикови II. кляси ґімназиялької в Бродах, сироті по сьвященику Андрієви Алексевичеви, слухателеви I. року медицини у Львові. Три перші стипендисти будуть побирати стипедиї до скінченя наук, а два послїдні лиш на сей рік шкільний.

— **З Жидачівщини пишуть нам:** В Балячах підгірних настав перед роком парохом о. Кокорудз. Він застав в громадї 4 склепики, а з того лише один християньский і то дуже підупалий. До старого 80-лїтного арендаря Шльоми, коло церкви під горою бігла цїла громада скоро лише ранок настав, навіть не погодувавши худоби. Коли о. Кокорудз побачив, що така в селї пиятика, взяв ся до дїла і завів братство тверезости, старше братство парубоче, жіноче і дївоче, а успіх єго роботи відбив ся дуже скоро в користний спосіб на цїлій громадї. Тепер запровадив о. Кокорудз церковний склеп, де початок був дуже тяжкий, заки свої люди навернули ся до него. Я сам нераз бачив на свої очи, як о. Кокорудз віз своїми кіньми з міста Стрия (до 3 милї дороги) потрібні до скепу товари, як муку, сіль і т. ин., а сам невигідно сидїв на міхах. Не жалував свого труду і здоровля, аби що придбати для хвали Божої і добра своїх парохіян, тож Боже нагороди такого Добродія! — *Сусїд.*

— **Віщуни весни.** З Ожидова доносять, що дня 17 с. м. около 9-oï години вечером бачено там в напрямі північнім блискавицї і чути було громи.

— **Вісти з руских кольоній в Америцї.** О. І. Констанкевич, як доносить „Свобода“, виїхав 25 лютого з Шамокін до Чікаґа, щоби зорґанїзувати там руску кольонїю, бо Русинів там має бути досить значне число. (Місто Чікаґо числить тепер 1,750.000 мешканців; в 1860 р. мало лише 100.000). — В Оліфантї дня 18 лютого відбули ся вибори, в котрих взяли й Русини живу участь, і на уряд директора став вибраний п. Юрий Хиляк, касиер „Руского народного Союза“. — На „Еміґрацийний дім“ руский в Америцї зібрали колектою рускі патриотки панї К. Констанкевичева і Федькова в Шамокинї 65 долярів і 85 центів. Се вже друга поважна сума, яку ті патриотки зібрали на „Еміґрацийний дім“.

— **Так як в Америцї.** Дня 18 марта найшов зелїзничий возьний в Пардубицях в Чехах зелїзничого касиера Байтлера, що лежав в бюрі касовім на канапі звязаний і з затканими устами. Коли приведено Байтлера до притомности, заявив, що на него напали якісь незнані єму люди, звязали єго і обрабували касу. Розбишаки забрали всї гроші, лишили всего 2 крейцарі в касї.

— **Хитрі обманцї.** Перед львівским судом присяжних розпочала ся вчера цікава розправа карна о обманьство. На лаві обжалованих засїли Володислав Камйоновский, єго жінка і їх приятель Еразм Монковский, всї з Варшави. Камйоновский приїхав звідтам з жінкою перед трема роками і заложив при ул. Сикстускій пральню, а коли власти велїли єї замкнути перенїс ся на Личаків під ч. 3. Однако він не мав гроший, а що їх конче потрібував, то при помочи свого приятеля Монковского попав на таку вигадку. В ґазетах оголошував анонсами, що потрібує касиерів і касиерок, а коли до него зголошували ся люди з просьбою о ті посади, то він представляв свої маєткові відносини в дуже добрім сьвітлї і брав від них високі кавциї. Ті гроші обертав на своє житє, а щоби то жерело доходів не вичерпало ся за скоро, закладав заєдно філії і хоч в них не було що робити, уміщував там касиерів і касиерки. В часї арештованя мав Камйоновский аж 6 прален. Коли прален було вже за богато попав Камйоновский на гадку заложити склад вугля і дерева на паливо при ул. Хоружщини під назвою: „Перший християньский склад дерева і вугля“. В тім складї було всего два сяги дров і 100 сотнарів вугля. Всї пошкодовані то самі бідні люди, що за цїле житє працї зложили собі 100 до 500 зр. а відтак віддали їх з повним довірєм в руки обманців. — При розправі не хоче Камйоновский признати ся нї до чого, хвалить ся з якої він родини, хоче туманити судиїв, що має до 70.000 рублїв маєтку в Варшаві і каже, що він не брав кавциї лише позички і хоч показують єму єго власні листи, в котрих він жадає кавций, то й тим єго не пересьвідчують, бо він крутить і каже, що то лиш так називало ся, а дійстно були то лише позички. — Розправа потреває ще нинї і завтра. Товариш Камйоновского Монковский обжалований крім того о друге обманьство ґр. Борковского.

— **Сила привички.** З Льондона пишуть до одної нїмецкої часописи: Крилошанин Ґоре оповідав в своїй послїдній проповіди в Вестмінстерскій церкві о такій пригодї, яка лучила ся послїдними днями одному сьвященикови. В одній дїльници Льондона занедужав небезпечно звістний старий злодій і чув що мусить умирати. В часї довгої недуги відвідували єго сьвященики і їх намовам удало ся злодїя навернути, так що він зажадав сповіди і сьв. Причастия. Запричастившись лежав злодій в послїдних судорогах, а коло него стояв сьвященик і відчитував молитву. Нараз почув сьвященик як недужий шепнув єму охриплим голосом до уха: „Уважайте па свій годинник!“ Коли сьвященик відвернув голову, побачив, що злодїй лежав вже мертвий на постели, а в руках держав годинник. — Крилошанин Ґоре пояснив сю пригоду так: Воля злодїя не була на стілько сильна, щоби оперти ся привичцї тїла, однако найшла в собі ще тілько сили, що бодай голосом виявила своє обуренє на злочинне дїло.

— **Померли:** В Тернополи Тадей Позняк радник суду краєвого при тамошнім окружнім судї і властитель Зарудя під Тернополем, в 52-ім роцї житя; — Анеля з Топольницких Біленка, жена Адама Біленцкого, завідателя дібр ґр. Голуховского в Вільхівчику коло Гусятина, дня 11 марта, в 45-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Неаполь 20 марта. Єї Вел. Цїсарева австрийска виїхала на кораблї „Мірамаре“ до Корфу.

Петербург 20 марта. Коронация царскої пари в Москві відбуде ся в другій половинї мая. Дня 19 мая приїде царска пара до петровскої палати під Москвою; дня 22 відбуде ся торжественний вїзд до Москви а дня 27 мая сама коронация.

Льондон 20 марця. В палатї послів заявив секретар державний Курзон, що відповідь в справі ужитя єгипетского фонду резервового на кошти походу до Судану не наспіла ще лиш від Росиї і Францiї. Вість о уступленю Італїянців з Ка алї, єсть неправдива. Межи Анґлїєю а Італїєю нема нїякого союза; єсть лиш дружба випливаюча із спільних інтересів.

Около третої години слїдуючого дня злїз перед наметами з коня якийсь чоловік, а Ілдерім зараз пізнав, що то член єго племени. Післанець промовив:

— Шейху, менї казали віддати тобі отсю пачочку і просити тебе, щоби ти єї отворив і прочитав, що там написано. Коли-б потреба якої відповіди, то маю на ню заждати.

Ілдерім став придивляти ся пачцї. Печатка на нїй була вже розломлена. Адреса була така: „До Валерия Ґратуса в Цезареї“.

— Аббадон же би єго вхопив! — замуркотїв шейх, коли побачив, що лист написаний по латинї. Коли-б письмо було грецке або арабске, то він би єго прочитав; а так міг він ледви прочитати адресу, що була написана римскими великими буквами початковими; але ось і підпис написаний такими самимо буквами і звучить: „Месаля“. Єму аж очи заискрились.

— Де той молодий жид? — спитав він.

— З кіньми на поли — відповів якийсь слуга.

Шейх вложив письмо назад до пачки, сховав єї за пояс і сїв на коня. В сїй хвили з'явив ся якийсь незнакомий, котрий, видко, прийшов був з міста.

— Менї треба до шейха, що єго звуть добротливим — сказав він. По мові і одежи було пізнати, що він Римлянин. Ілдерім, хоч не умів читати латиньского письма, але говорити по латинї умів. Він відповів:

— Я той шейх Ілдерім!

Незнакомий спустив очи в долину, а відтак підняв їх в гору та з уданим спокоєм промовив:

— Я чув, що тобі треба поводатора для ігрищ.

Губи Ільдеріма під сивим вусом скривили ся до погірдливого усьміху.

— Іди собі з Богом! У мене вже єсть поводатор! — сказав він і обернув ся, бо хотїв вже їхати. Але той чоловік не уступав ся і говорив дальше:

— Шейху, я любую ся в конях, а кажуть, що у тебе найкрасші на весь сьвіт.

Старому було то по нутру. Він ще задержав ся і вже готов був вволити незнакомому волю, але відтак якось надумав ся инакше і сказав:

— Нинї нї, иншим разом покажу їх тобі. Тепер не маю коли.

Він поїхав на поле, а незнакомий тимчасом усьміхаючись пустив ся в дорогу до міста. Він осягнув свою цїль. Від тепер приходив що дня, аж до того великого дня, коли мали відбути ся ігрища, якийсь чоловік, ба, часом прийшло їх двох або й трох до пальмового гаю нїби то длятого, щоби тут наймити ся за поводаторів.

А то посилав їх Месаля сторожити Бен Гура.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.